

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956

Citation: Brorson, Hans Adolph: "Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956", i Brorson, Hans Adolph: *Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956*, 1951-56, s. 88. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brorson03grval-shoot-idm140139964976048/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956

4.

Eja! søde Førstegrøde
Førstegrøde af bliden Vaar.
Lad det nu fryse, lad mig nu gyse
Lad mig nu gyse. Det snart forgaaer,
Eja! søde &c. &c.

5.

Due, kunde du begrunde
Du begrunde, hvad der nu skeer.
Kulden den svækkes, Blomsterne dækkes
Blomsterne dækkes, jo meer det sneer.
Due, kunde &c. &c.

6.

Kom, min Due, lad dig skue
Lad dig skue med Olie-Blad!

4, 1: Ordet *Førstegrøde* kan måske vise os, hvad der her er ment med allegoriens billedtale. Vi finder det nemlig i Rom. 8, 28, hvor der tales om at »have Andens førstegrøde»: Anden som en førstegrøde af det evige liv, så den, der mærker Helligåndens virkning i sit hjerte, heri kan se en spirende begyndelse til himmelivet. Dette kan have ilaget i Brorsons tanke, da han greb dette ord. — 4, 2: *bliden Vaar*] jfr. nr. 332, 2, 2 (samme udtryk i paradiskildringen); 337, 2, 11. — 5, 1: *begrunde*] udgrunde, fatte. — 5, 3-4: Meningen bag allegorien er, at livets trængsler, der synes at ville ødelægge, netop har frelsende betydning; de hindrer hjertekulden og bevarer gudslivet hos den kristne. Dette er en af Brorsons hovedtanker, se nr. 6, 6, 5 flg.; 193; 194; 333, 2, 6. — 6, 1-2: Højsangens betegnelse af bruden som *Due* er her forbunden med fortællingen i 1. Mos. 8, 10-11 om duen, der kommer til Noa i arken med et frisk olieblad i næbbet og derved bringer håb om, at syndfloden snart er forbi. Tanken er her naturligvis ikke, at Jesus vil, at noen skal bringe ham et håbets olieblad; det trænger han jo ikke til. Meningen kan være, at duen skal vise sig for andre toed til olieblad o; at bruden skal bringe glædesbudskabet ud til andre; i så fald har vi en parallel i Brorsons prædiken om Maria Magdalene, idet hun kaldes *den Due, som allerførst bragte Apostlerne, da de søvgede endna, som indelukkede i Arken, paa Angestens Bølger, det søde Fredens Olie-Blad om Jesu frydefulde Opstandelse* (se nedenfor s. 159). En anden mulighed er, at oliebladet er tænkt som det, der kalder håbet frem hos duen selv, så brudegommen mener: »Lad mig nu se dig trøstet og frimodig ved håbet». Derfor kunne måske tale ordene i Højs. 2, 14: »Min due ... lad mig se din skikkelse». Kombinationen af Noas due og Højsangens due — vekslende med turteldue — som betegnelse for sjelen (bruden) var pietetisk talebrug. F. eks. hedder det om Brorsons svigerindes død 1750: »Herren han hørte og besøgte og denne sin kurrende Turteldue, og indtog hende i sin himelske Ark Mandagen den 27. April, Kl. 2 om Eftermiddagen». Se L. J. Koch, *Brorson-Studier*, s. 95 flg.